

A DOG'S LIFE

Woord vooraf

'A Dog's Life' – onder deze titel ontving de schrijfster van deze regels de bladzijden die zij hiermee inleidt. 'Hunzsa Hunzsa', de auteur, stierf in gerechtelijke gevangenschap in een voorstad van Boedapest ten gevolge van een voedselvergiftiging op 16 november 1999, enkele dagen voordat de behandeling van haar zaak zou beginnen. Haar advocaat – mijn goede vriend en correspondentieschaakmaat FÉRENC H. – speelde mij de tekst toe, zich baserend op een mondeling verzoek van Hunzsa Hunzsa. Zij beschouwde de publicatie van haar verhaal als boetedoening voor het vergiftigen van 288 Hongaarse honden in een raskwekerij in Vizsla. Het verhaal was bedoeld als een aanzet tot meer proza van haar, ware het niet dat het gevangenisvoedsel haar zelf fataal werd en aldus verdere schrijfpennen deed stollen.

Het vreemdsoortige pseudoniem van het hoofdpersoonage/de auteur is haar eigen vondst en vanzelfsprekend mag dit masker – waardoorheen twee hypnotiserende ogen lijken te boren – niet worden opgetild, overeenkomstig de wens van de draagster.

De tekst is door de schrijfster van dit verhaal vertaald uit het Hongaars naar het Nederlands en omwille van de goede smaak aangepast, al weze men ervan verwittigd dat het alsnog de spuigaten uit loopt.

Oudjaar. Wat vanavond de vrienden voor te schotelen als je geen rooie duit meer bezat? Hunzsa Hunzsa keek droevig om zich heen en sloeg de deur achter zich dicht. Zelfmedelijden welde in haar op. De straten van de stad zouden nu wel bevolkt zijn door nucleaire gezinnen: anderhalve ouder, 2,3 kinderen, volumewagen, 3 gsm-toestellen, plastic of cash, u zegt het maar. De kou was grijs, maar de lucht zag blauw. Hunzsa Hunzsa en Pavlov stapten door de stille Donderdagstraat in de Westerbuurt. Wie hield wie aan de lijn? Hijgend en rochelend als een koffiezetapparaat na vervaldatum ploegde de cockerspaniël door de valavond. Hunzsa Hunzsa werd als een marionet in *quick motion* gedirigeerd. De lijn bleef strak; alleen bij de pitstops verslaptte die even: een vreemde drol, een oud staaltje urine, een kelderspleet. Af en toe rukte Hunzsa Hunzsa nijdig aan de lijn, om bijvoorbeeld een tegenligger te omzeilen, of een verkeerspaal. Die dwaas van een Pavlov keek zelf nauwelijks uit waar hij liep. Toch werd ze ook vertederd door het grappige staartje, zo hondelijk haaks ingeplant op zijn kont. En om die

kont ging het alweer, zoals elke godgenagelde dag: onder het mom van 'wandeling' werd, vaak in fasen, ontlasting uit dat achterlijf geperst.

Op onbewaakte ogenblikken vluchtten Hunzsa Hunzsa en Pavlov daarna hals-over-hond schuldig huiswaarts. Gedane zaken. Op bewaakte ogenblikken diepte Hunzsa Hunzsa een kuis poepzakje uit haar jas en bukte zich diep voor het dampende hoopje. Zo'n eenmalige drol was te doen. 'Hoofddrol', noemde Hunzsa Hunzsa zoiets. Een fasedrol viel moeilijker te behandelen: soms had je drie, vier zakjes nodig. Het woord 'kak' was hier meer op zijn plaats. Galopschijt ofte *spreadshit* betekende helemaal een fiasco. Hoe kon je in 's hemelsnaam dat smeersel van het trottoir geschraapt krijgen zonder zelf onder de stront te komen zitten? Vandaag, oudjaar, een dinsdag in december, was er nog niets gebeurd in dat verband. Het blauw van de lucht verschoot met de minuut tot grijs, grijzer. Het werd avond terwijl je erop toekeek.

'Dat is goed zo', dacht Hunzsa Hunzsa. 'Als Pavlov alsnog het schijt krijgt, wordt dat met de mantel der duisternis bedekt'. Maar er gebeurde niets.

'Dat hol blijft vol', *rapte* ze grimmig grinnikend zevenmaal na elkaar, haar blik geconcentreerd op het wiebelende staartje. 'Dat hol blijft verdomme vol'.

Hunzsa Hunzsa werd zenuwachtig. Reeds twee, drie keer had ze dezelfde lussen beschreven, langzamer stappend in de omgeving van bosjes, vooral langsheen de plaatsen waar Pavlov zich hondstrouw van zijn ontlasting placht te ontdoen. De hond had echter net zo goed 'haas' kunnen heten. Gezwind peddelde hij door de valavondrukte van oudjaar. Op geen enkel ogenblik maakte hij aanstalten om de bekende schunnige poephouding aan te nemen.

'Shit', knarsetandde Hunzsa Hunzsa. 'Zit! Shit, stommekloot: zit! Zit!'

Een voorbijganger voelde zich aangesproken en riep haar na: 'Kokkelkop!'

Dat spelletje duurde nog drie kwartier. Hunzsa Hunzsa werd het grondig beu. Pavlov kon zijn hondse vreugde niet op betreffende de onverwachte lengte van de wandeling. Een eindejaarscadeau vanwege zijn baasje?

'Vooruit stom beest!' siste ze. 'Ik heb volk vanavond! Of ga jij koken, meneer?! Zit! Druk! Vooruit, nu!' De hond bleef echter vrolijk proper.

'Vooruit! Naar huis!'

Ze sleurden elkaar weer naar de Donderdagstraat nummer 17: een ongeledigde hond en een grimmige vrouw.

Daar had Pavlov zich amper in zijn mand neergevlid of er gebeurde iets vreemds. Hunzsa Hunzsa stroopte ijlings haar broek naar omlaag, hurkte in het inkomhalletje neer, steunde met een hand tegen de muur en spoot met blubberende

zompgeluiden haar darmen leeg. Vanuit het woonkamertje keek Pavlov onthutst toe.

'Kom, Pavlov, kom!'

De hond verliet aarzelend zijn mand en naderde nieuwsgierig. Hunzsa Hunzsa wrong zich weer half in haar broek. Terwijl Pavlov bedremmeld bij de menselijke brij bleef staan, zich afvragend wat er van hem verwacht werd, ging Hunzsa Hunzsa het keukenmes halen. Ondertussen veegde ze zich ook haastig schoon met de laatste Streekkrant van het jaar.

Donkerrood hondenbloed vermengde zich met de mensenpoep. Hunzsa Hunzsa kerfde moorddadig door, tot er geen beweging of geluid meer was. Daarna ging ze poolshoogte nemen aan de voordeur, op het achterkoertje, luistervinkend tegen de rechter- en linker muur. Ze constateerde niets verdachts. Maar de tijd drong. Straks...

Siggy belde als eerste aan. Hij stopte haar een fles wijn toe, duwde zijn verkleumde kop tegen de hare en gaf haar een vrieszoen.

'Ho-ho-ho, H-H! *Let's party tonight!*'

'Kerst is al voorbij, ridder Koukleum. Kom erin, kleine spin, maar let op voor... Je bent vroeg verdorie.'

'O!? Eèèkk!! Wat is dàt!?'

'Tja... '

'Eh? Wat... ?'

'Pavlov hé. Nu is 't echt wel genoeg geweest'.

'Maar... is dat... bah, wat 'n smurrie zeg. En 't ziet zo... zo rood. Waar is hij?'

'Weg'.

'Weg?'

'Ja, naar 't asiel in de Meiweg. 't Was niet meer te doen. Ik ben nog niet lang terug. Dit is zijn zoveelste nalatenschap hier. Nog geen tijd gehad om het op te ruimen'.

'Maar allez... Hunzsa Hunzsa toch... bah, wat 'n stank. Doen we die smurrie niet eerst weg? Bèèk!'

'Ja, wil je wat helpen? Maar ik ga eerst in mijn potten kijken'.

'Zeg, dat is je reinste bloedkak hier!'

'Ja, de laatste tijd gebeurde dat meer en meer. Hij was ziek. Daarom heb ik hem naar 't asiel gedaan. Vanmiddag. Ik durfde bijna niet meer naar huis!'

'Allez vooruit: emmers, veel water, zeepsop, dweilen, borstels... . Marc ziet dat maar beter niet'.

'Nee. Zo'n dierenvriend hé. Zeg: je weet alles zijn hé? Ik moet nu echt even naar mijn potten'.

‘Doe maar. Ik vind het wel. Eh... wat schaft de kok?’

‘Verrassing, Siggy, verrassing. Blij dat je me nu even uit de puree wil helpen’.

‘Puree... zeg wel’.

Siggy haastte zich met dichtgeknepen neus en een zevenmijlslaarzenstap over de brij heen naar het rommelhok. Hunzsa Hunzsa ging naar het keukentje en lichtte het deksel van de pan.

‘Lekkere stoofpotgeur!’ riep Siggy vanuit het hok.

‘Korea! Noord-Koreaans!’ riep Hunzsa Hunzsa terug, terwijl ze een sigaret opstak en de *stew* langzaam om en om karnde met een houten lepel.

‘Jammer van die arme Pavlov, ik zal hem missen’, zei Siggy, terwijl hij haar *en passant* nog een zoen in de nek gaf en even boven de pan snoof.

‘Doodjammer’, knikte Hunzsa Hunzsa. ‘Heb je alles?’

‘Ja’.

‘Ik kom zo helpen hoor’.

‘Hoe doe ik het?’

‘Eh... dep het op met een paar dweilen en gooi die dan in de vuilniszak buiten. Er ligt een verse gereed. Ik sop het halletje daarna wel onder’.

Hoofdschuddend verdween Siggy met zijn borstels, emmers en dweilen.

‘Merci voor de wijn, Siggy!’ Hunzsa Hunzsa ontkurkte de fles en klokte er de helft van in de pan.

Marc arriveerde pas toen ze al in de sofa zaten met een glas en een sigaret. Siggy kreeg de warmste zoen, annex omhelzing.

‘Hé!’ deed Hunzsa Hunzsa ontgoocheld, en ze trok Marc stevig tegen zich aan.

‘Boezemvriendjes hé? En ik dan?’

‘Maar voor jou ga ik ook door het vuur, soms’, glimlachte Marc. ‘Mm... het ruikt hier al zo lekker. Zo... zo oudjaars’.

Hunzsa Hunzsa troonde hem mee naar het keukentje: ‘Ruiken en raden’.

‘Mm... stoofkarbonaadjes?’

‘Ja’.

‘*Special?*’

‘*Very special.* Keukengeheim. Een huwelijk tussen Koreaanse stoofpot en klas-sieke kroketjes, goed zo, smulpaap?’

‘Pico bello, Hunzsa Hunzsaaike’.

‘Laat dat aaike maar. Wat drinken? Ik heb slecht nieuws’.

‘Zeker weten. O?’

Marc toverde een fles Bokma tevoorschijn: ‘Hier, en geef mij er eerst maar zo een; wijn maakt slaperig. Vertel op’.

Het werd nog een fijne oudjaaravond voor het trio in de Donderdagstraat nummer 17. Siggy en Marc mochten het om de beurt met Hunzsa Hunzsa doen, op z'n hondjes. Dat was de afspraak. Ze deden het meerdere keren, met elkaar, met Hunzsa Hunzsa, met z'n drietjes gestapeld. Ze hadden ook lekker getafeld: de beide vrienden vleselijk, zij vegetarisch. De enige schaduw over deze geslaagde avond was het ontbreken van de geliefde huisvriend Pavlov.

Nagenietend rookten ze in bed, midden het slagveld van asbakjes, glazen, flessen en chips.

'Eet jij al lang vegetarisch?' vroeg Marc, zich op zijn zij wentelend. Hij botste tegen haar linkertepel op, die stijf stond van Siggy's onverdroten gesabbel van daarnet.

'O, sedert vanavond. Je moet er ooit eens mee beginnen, hé', zei Hunzsa Hunzsa. 'Ik krijg het schijt van vlees'.

'Maar toch ben je aan het kwijlen!'

Met zijn wijsvinger veegde Marc wat speeksel uit haar mondhoek.

'Ha ha ha!' deed Siggy, en hij wentelde zijn beide bedgenoten op hun buik zodat ze hetzelfde geslacht tentoonspreidden.